

organ for

MARXIST - LENINISTENE

I den norske forfatterforening

nr. 2 ÅRG. 2) 1972

Dette er det andre nummeret av marxist-leninistene sin avis i Forfatterforeningen. Vårt første nummer har blitt mottatt med interesse, etter det vi har sett, og vi takker spesielt for den omsorg som styret har vist overfor oss.

Hvorfor anonymitetsprinsippet?

Marxist-leninistenes avis er skrevet av medlemmer av Den norske Forfatterforening som kjemper aktivt for å styrte monopolkapitalens diktatur og innføre proletariats diktatur. Vi vet at dette må skje med vold. Ikke fordi vi er krigerske av oss, men fordi all historisk erfaring sier oss at den herskende klasse aldri gir fra seg makten uten å mobilisere sitt voldsapparat: hær og politi. Etter hvert som klassekampen skjerpes, vil skinndemokratiet miste sitt skinn. Det velkjente ropet om lov og orden vil tilta i styrke, og dette vil ramme dem som vil en annen lov, en lov som ikke tillater undertrykking og utbytting. Dette stadium av klassekampen ligger ennå i framtiden, men allerede i dag tar den herskende klasse og dens stat i bruk maktmidler for å knekke revolusjonære kommunister. Vi vet at den tid vil komme da våre fiender ikke nøyer seg med hets og mistenkeliggjøring. Vi vet at Sipo registrerer organiserte kommunister, og vi akter ikke å hjelpe dem med denne registreringen. Derfor, og fordi enkelte av oss er vanlige arbeidstakere som lett kan bli offer for politiske oppsigelser, unnlater vi å skilte med navn.

Forfattarfronten kontra marxist-leninistane.

Faglig Forfattarfront spring ut av den fraksjonen som forlot årsmøtet i 1971. Den har sitt eige grunnlag. Plattformen må alle medlemmer av FF godta for å bli medlem i fronten. FF ser den faglige politikken i lys av dei retningslinjene som denne plattformen drar opp.

Dette er ikkje revolusjonære retningslinjer. Der fins ikkje noko i plattformen som forpliktar medlemmene av den på ein revolusjon i Norge. Det er ingen saklig grunn til å kalle FF for marxist-leninistisk.

Marxist-leninistane ser det som skjer i Forfatterforeningen i lys av den skjerpa klassekampen i Norge. Vi tolkar det i høve til den marxist-leninistiske teorien og brukar den til å fremme den sosialistiske revolusjonen her i landet. Her er det grunnleggande skilnad mellom oss og til dømes FF: Vi går inn for å styrte den herskende klassen i Norge, og vi meiner at bare eit parti av marxistisk-leninistisk type kan lede denne kampen. Vi går ikkje inn for ein revolusjon i Forfattarforeningen. I Forfatterforeningen vil kommunistar støtte den fagpolitikken som er i fleirtalet av dei yrkesutøvande forfattarane sine interesser. Etter vårt syn står FF for eit fagpolitisk syn som betre tener fleirtalet av dei norske forfattarane sine interesser enn det synet styret i Foreningen står for.

Forøvrig oppfordrar vi folk til å organisere seg i ei m-l gruppe og å delta i ein marxist-leninistisk studiesirkel.

ARNE SKOUEN

I ein artikkel 10/12 i Dagbladet tar Arne Skouen til orde for at Den norske Forfatterforaning skal vere forfattarane sin faglige front: "Men norske forfattere vil ikkje vere i stand til å opprettholde denne fronten hvis de ikkje gjør klart for seg hva de mener med en fagorganisasjon, og viser vilje til å støtte opp om organisasjonslivets enkelte ABC".

Kommentarar til Arne Skouens praksis i høve til organisasjonslivets enkelte ABC:

1. I fleire artiklar diskuterer Arne Skouen interne fagforenings-saker. Skouen har ikkje vore til stades på dei to siste medlems-møtene i DNF og tatt opp sakene for medlemmene!

2. I Dagbladet tar han til orde for at Norsk Dramatikerforbund skal gi støtte til teatertechnikarane sin streik, for dette er reist i dramatikerforbundets styre der Skouen er formann!

3. I Dagbladet går han til angrep på Norsk Forfattersentrum utan at han har lagt saka fram for styre eller medlemmer. Det er vedtak i NF at medlemmene skal ta opp slike spørsmål for styre eller medlemmene for det blir gjort i pressa mot NF.

4. Under boykotten vår mot NRK gir Arne Skouen, som formann i streikkomiteen, på eiga hand løyve til at NRK får lov til å produsere stoff som vi hadde låst fast. Løyva gir han på eit tidspunkt då NRK ikkje har meir stoff å produsere program av. Stillinga er kritisk i huset fordi alt står: Maskinar, studios, folk blir ikkje brukte. Vi er på god veg til å vinne ein klar seier i konflikten. Dette er det einaste triumfportet vi har, og det gir AS bort utan å konferere med streikkomite eller medlemmer. I følge Skouen hadde han gitt dispensasjon for å hjelpe arbeidslause free-lance skodespelarar. Det kom seinare fram at ingen free-lance skodespelar var engasjert i dei produksjonane der var tale om i fjernsynet. Og det viste seg at Skouens berygning for dei arbeidslause skodespelarane skuldast eit vennskapelig trugsnål frå Wenche Moss.

Dette er fire eksempel på korleis Arne Skouen oppfattar organisasjonslivets enkelte ABC. I praksis viser det at AS er ein fiende av organisasjon og fagforening. Mens handlingar tenar interessene til dei statsbyråkratiske og monopolkapitalistiske institusjonane som minst av alt ensar å sjå DNF som det vi vil den skal vere: Ein reell interesseorganisasjon for vår faglige kamp.

I ei fagforening med sterkare tradisjoner i landskamp enn i vår, ville AS fort ha blitt avslørt som det han er. Vi diskuterer han her fordi han gir uttrykk for politisk sett viktige krefter i samfunnet. Han er talsmann for den liberale delen av borgerskapet. (Klassemessig sett er Arne Skouen ingen fiende av oss, og burde ha dei same interessene som oss. Faktisk er vi enige i mange ting i EEC-spørsmålet).

Men hva vil dei kreftene han er talsmann for?

Samstundes med at Skouen kjører som fiende av organisasjon, hevder han: "Forfatterforeningen skal ikke være et brytningssted for åndskamp". Altså: Fagpolitikk skal ikkje byggast på medlemmenes prinsipielle holdning til korleis denne fagpolitikken skal vere. Andre skal regissere vår faglige politikk, t.d. Staten, forlaga, Aftenposten eller Dagbladet. Dette synet fell saman med utsegnar frå andre som han gi skinn av å svelke foreninga og medlemsmøtets politiske målt: "Debattnivået i foreningen er så lavt at det kan vere spørsmål om selvpopphelesegdrift når man holder seg borte",

Simon Skjensberg 10/11 -71, og VGs identiske utsegn i leder 11/12, og andre frå debatten i avisene.

Utsegn som dette kan vere forsak på å knytte debatten i fagforeninga og føre den over på avissidene. Vi ser det uttrykt for antidemokratiske krefter i sammet vårt som tar sikte på:

1. å knytte ein kontinuerlig debatt i politiske fore (eit av demokratiets viktigaste våpen)

2. å binde fagorganisasjonane så politisk makt

3. å knytte organisasjonsfridommen.

Det er uttrykt for krefter som arbeider for å førebu eit korporativt samfunn der kapitalen, staten og fagforeninga går saman for å utvikle eit komplett undertrykkingsapparat. Dette er ikkje eit problem som er spesielt for BNF. Det viser til ein kamp som foregår i dei fleste fagforeningane i Norge i dag. Vi viser til tobilings i Jern og Metall sitt uttjær mot medlemmer av fagforeninga (på HEBB er som marxist-leninister suspendert frå klubben). Vi viser til den hetsen som lærarar og elevlar på allsidige skole har fått mot seg fordi dei deltok i demonstrasjonstog mot BEC i skoletide. Dette viser: Skouens og andre ideologisk beslektede utfall skal gjøre det politisk mulig å knuse ei kvar politisk ytring frå venstre. Slike utfall truar alle, u.d. dei som stemte mot BEC på medlemsmøtet i november. Styrets resolusjonsforslag til årsmøtet viser at dei truar vår fagpolitiske kamp, eller det som er i alle forfattarens interesser. Eit vårt landskrav kan bli tolka som "politisk". Alle demokratiske krefter i foreninga må sjå seg utfordra av desse tendensane.

Det er ikkje tilfeldig at hetsen mot marxist-leninistane kjem frå antikommunisten Arne Skouen. Angrepa hans på marxist-leninistane er på linje med angrep i HÅ og høgtrykss. Medisjonen har minst to siktemål med slik propaganda:

Gjøre det politisk umulig for progressive å formulere angrep ~~mot det bestående i form av kapitalisme, demonstrasjonar mot imperialismen etc.~~ ved å identifisere dei med kommunistar. Jmf. Mc-Carthy perioden i USA: Slik kan all BEC-motstand bli kriminalisert.

Kriminalisering av kommunistar er sars viktig. Credit-banken veit at det er marxist-leninistane som fører an i den folkelige kampen for demokrati og rettferdige økonomiske eller sosiale krav. Vi har roist kamp mot byråkrati og pengemakt, og folk over heile landet har følgd opp om parolane våre.

Når vi viser kamp mot det bestående i Forfatterforeningen antyder Arne Skouen likskap mellom dette og med Hitlers stormtropper. Høyaktig den same sammenlignings brukte H. ~~xxxxxx~~ på lærarar og elevlar ved Allsidige skole fordi dei hadde gjennomført ein politisk streik.

Til Skouen vil vi seie:

Vi er for demokrati i foreninga.

Vi er for ein rettferdig fordeling av dei økonomiske ressursane vi disponerer over.

Vi er for ein allsidig debatt mellom medlemmene om hva som er "rettferdig fordeling".

Og vi er for å stille ut og bekjempe slike råtne angrep som Arne Skouen gjør seg til talsmann for.

Hvor står SF?

Etter forrige årsmøte i DNF hvor SF'ere sloss mot SF'ere, sendte sentralstyret i SF ut en melding hvor de henstilte til sine partimedlemmer i DNF om mest mulig å samordne sin politikk.

Vi marxist-leninister er glad for at SF's landsstyre innprenter sine medlemmer i SF å føre en enhetlig politikk i DNF.

Men hva består denne politikken i?

Hva er SF's holdning til forsøkene på å kneble ytringsfriheten i DNF? Hvordan stiller SF seg til et lovforslag som går ut på å gi styret muligheter til å avvise et hvilket som helst forslag under henvisning til at dette er "politikk"?

Er SF enig eller uenig med oss når vi hevder at forslag til "bevare en forenings politiske nøytralitet" alltid er høyrekreftenes forsøk på å slå ned ytringer fra progressive?

~~Emne~~ Vi synes SF's taushet om forfatterfronten er påtagelig. Ikke minst fordi det blant frontens medlemmer muligens finnes flere som gir SF sin stemme ved valgene.

Også av en annen grunn burde SF la høre fra seg. En av de som har kjørt hardest ut mot Faglig Forfatterfront, i en tone og i et språk som knapt har vært sett på trykk her i landet siden Håkon Lie herjet i beste McCarty-stil i fiftiårene, er Arne Skouen. Arne Skouen er fast spaltist i ukeavisa Orientering. Derfor bør vi spørre: Hvor står SF? Støtter SF Arne Skouens kommunist-hets? Eller støtter SF opprettelsen av Faglig Forfatterfront, dens bestrebelser på å forsvare de borgelige rettigheter, dens kamp for økonomiske krav og dens klare påpeking av at forfatterne har felles interesser med det arbeidende folk i Norge?

Aftenposten mobiliserer til årsmøtet.

Aftenposten har satt i gang sin kampanje for å få Forfatterforeningens medlemmer til å møte på årsmøtet. I år velger de, i motsetning til i fjor, en mer åpen linje. Årets kampanje ble startet tirsdag 8.2.72 på Aftenpostens kulturside da foreningens nye medlem Finn Jor åpnet en ny serie om revolusjonstendensene innen litteraturen. Jors artikkel var første etappe neste etappe kom fredag 11.2, og så går det slag i slag hver tirsdag og fredag, til serien avsluttes med Carl Fredrik Engelstad: Kampsituasjonen innen Den norske Forfatterforening. Den artikkelen skal stå fredag 26.2, to dager før årsmøtet. Man satser i år som i fjor på å skremme folk til å møte.

~~Wxxx~~ Finn Jor påpeker gang på gang at revolusjonære arbeider uhyre bevisst for å oppnå sine mål. Vi kan bare si: Det er det flere som gjør. Aftenpostens opplegg for mobilisering er et godt eksempel på det.

FORFATTERNE, FORLAGENE OG EEC

I en kronikk i Arbeiderbladet etter nyttår skriver Ragnar Iversen bl.a. at nå har direktøren for Tysklands mest ansette forlag sagt åpent fra at nå vil alle utgivelser på forlaget bli basert på forretningsmessige vurderinger. Det vil med andre ord si at den litteraturen som ikke er salgbar neppe heller mer vil få komme ut på Tysklands mest ansette forlag.

Dette er en fryktelig utvikling, men i og for seg ikke overraskende. Etter som monopolkapitalismen utvikler seg, skjerpes konkurransen, menneskene presses til det ytterste, rasjonaliseringer innføres overalt hvor det overhodet er mulig. Fra et forretningsmessig synspunkt er det selvsagt en nyttig rasjonalisering å kvitte seg med adventgardistiske romaner og eksperimентell lyrikk. Det som direktøren for Tysklands mest ansette forlag her gir uttrykk for, er ikke annet enn det som skjer på vilken som helst arbeidsplass i land hvor monopolkapitalismen må ekspandere. Uelv gløden ved å ha et kulturelt alibi må vite i Vest- og Sørland når markedene strømmes til og profitten må skes maksimalt for å investere videre i den stadig sterkere konkurransen.